

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր Տասնչորսերորդ

Վերջին սերունդը. Եզեկիելի մարգարեական կատարման և 144,000-ի կնքման բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-03-03

Սերունդը, որ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին ականատես եղավ երրորդ վայի գալստյանը, երկրի պատմության վերջին սերունդն է: Եզեկիելից այն հատվածը, որը հաստատում է այս ճշմարտությունը, միլլերականների կողմից հասկացվում էր որպես անմիջականորեն կապված տասը կույսերի առակի, և հետևաբար՝ Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխի հետ: Այդ պատմության մեջ Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխի տեսիլքը, որը «այլևս չէր ուշանալու» և որը կատարվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, նախապատկերում էր Միացյալ Նահանգներում շուտափույթ գալու կիրակնօրյա օրենքը: Սակայն Եզեկիելի մարգարեությունը այն տեսիլքի մասին, որ այլևս չէր երկարաձգվելու, կատարելապես իրագործվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմության մեջ, որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին՝ երրորդ վայի գալստյամբ:

Եվ Տիրոջ խոսքը եկավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, ի՞նչ է այն առակը, որ դուք ունեք Իսրայելի երկրում՝ ասելով. «Օրերը երկարում են, և ամեն տեսիլք ունայնանում է»: Ուստի ասա՛ նրանց. այսպես է ասում Տեր Աստված. Ես դադարեցնել եմ տալու այս առակը, և այլևս այն որպես առակ չեն գործածի Իսրայելում. այլ ասա՛ նրանց. «Օրերը մոտ են, և ամեն տեսիլքի կատարումը»: Որովհետև այլևս ոչ մի ունայն տեսիլք և ոչ մի շողոքորթ գուշակություն չի լինելու Իսրայելի տան մեջ: Քանզի Ես եմ Տերը. Ես պիտի խոսեմ, և այն խոսքը, որ պիտի խոսեմ, պիտի կատարվի. այլևս չի ուշանա, որովհետև ձեր օրերում, ո՞վ ապստամբ տուն, Ես պիտի ասեմ խոսքը և պիտի կատարեմ այն»,— ասում է Տեր Աստված: Եվ դարձյալ Տիրոջ խոսքը եկավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, ահա Իսրայելի տան մարդիկ ասում են. «Այն տեսիլքը, որ նա տեսնում է, շատ օրերի համար է, և նա մարգարեանում է հեռավոր ժամանակների մասին»: Ուստի ասա՛ նրանց. այսպես է ասում Տեր Աստված. Իմ խոսքերից և ոչ մեկը այլևս չի ուշանա, այլ այն խոսքը, որ Ես ասել եմ, պիտի կատարվի»,— ասում է Տեր Աստված: Եզեկիել 12:21–28.

Բոլոր մարգարեները խոսում են վերջին օրերի մասին, և «Իսրայելի տան մեջ» գտնվող «ունայն տեսիլքն» ու «շողոքորթ գուշակությունը» կեղծ վերջին անձրևն են՝ «խաղաղություն և ապահովություն» պատգամը, որը պնդում է, թե «այն տեսիլքը, որ նա տեսնում է, շատ օրերի համար է, և նա մարգարեանում է հեռու ժամանակների մասին»: Սա է Ամբակումի «վեճը», որովհետև նրանք, ովքեր ներկայացնում են «ունայն տեսիլքը», հակաճառություն են անում «այն տեսիլքին, որ նա տեսնում է»: Նրանք պնդում են, թե «այն տեսիլքը, որ նա տեսնում է, շատ օրերի համար է, և նա մարգարեանում է հեռու ժամանակների մասին»: Խաղաղության և ապահովության պատգամի պատգամաբերները հայտարարում են. «օրերը երկարաձգվում են, և ամեն տեսիլք

ապարդյուն է անցնում», չէ՞ որ, ի վերջո, նա 2020 թվականի հուլիսի 18-ը չկանխագուշակեց: «Ունայն տեսիլքի» պատգամաբերները Եզեկիելի կողմից նույնացվում են նաև այդ գլխի առաջին երկու համարներում:

Եվ Տիրոջ խոսքը ևս եկավ ինձ՝ ասելով. «Մարդու որդի՛, դու բնակվում ես ապստամբ տան մեջ, որ աչքեր ունեն տեսնելու, սակայն չեն տեսնում, ականջներ ունեն լսելու, սակայն չեն լսում, որովհետև նրանք ապստամբ տուն են»: Եզեկիել 12:1, 2.

Բոլոր մարգարեները միմյանց հետ համերաշխ են և բոլորն էլ խոսում են վերջին օրերի մասին, և երբ Քրիստոսը Իր ծառայության պատմության ընթացքում դիմեց վիճաբանող հրեաներին, Նա Եսայիային մեջբերեց՝ նույնացնելու այն վիճաբանող հրեաներին, որոնք այն ժամանակ ամուսնալուծվում էին Աստծուց, որպես աչքեր ունեցող՝ տեսնելու համար, սակայն չտեսնող, և ականջներ ունեցող՝ լսելու համար, սակայն չլսող: Այժմ, ինչպես այն ժամանակ, Եզեկիելը դիմում է Լաոդիկեական աղվենտիզմի ծաղրող մարդկանց՝ մեր օրերի վիճաբանող հրեաներին, որոնք առաջարկում են «խաղաղություն և ապահովություն» պատգամ՝ ընդդիմանալով վերջին անձրևի պատգամին: Հիսուսը ղեկավարվում էր այն կանոններով, որ Ինքը դրել էր Իր Խոսքի մեջ, ուստի Նրա կանխասացություններն էլ վերջին օրերին են ուղղված՝ ավելի որոշակի կերպով, քան այն օրերին, երբ Նա դիմում էր վիճաբանող հրեաներին:

Ահա թե ինչու ես նրանց առականերով եմ խոսում, որովհետև տեսնելով՝ չեն տեսնում, և լսելով՝ չեն լսում, ոչ էլ հասկանում: Եվ նրանց վրա կատարվում է Եսայիայի մարգարեությունը, որ ասում է. «Լսելով պիտի լսեք և չհասկանաք, և տեսնելով պիտի տեսնեք և չիմանաք. որովհետև այս ժողովրդի սիրտը բթացել է, և իրենց ականջներով ծանր են լսում, և իրենց աչքերը փակել են, որպեսզի երբեք չտեսնեն իրենց աչքերով, և չլսեն իրենց ականջներով, և չհասկանան իրենց սրտով, և չդառնան, որ ես բժշկեմ նրանց»: Բայց երանելի են ձեր աչքերը, որովհետև տեսնում են, և ձեր ականջները, որովհետև լսում են: Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ շատ մարգարեներ և արդարներ ցանկացել են տեսնել այն, ինչ դուք եք տեսնում, և չեն տեսել, և լսել այն, ինչ դուք եք լսում, և չեն լսել: Մատթեոս 13:13–17.

Մի ժողովրդի այն երևույթը, որ լսում է, սակայն չի լսում, և տեսնում է, բայց չի տեսնում, այն նախկին Աստծո ժողովրդի բնորոշ նշանն է, որն ընթացքի մեջ է՝ անցնվելու: Այդ մարգարեական երևույթը Եսայիայի մարգարեության իրականացումն է այդպիսի դրության վերաբերյալ: Ինչպես բոլոր մարգարեների պարագայում, Եսայիան, Քրիստոսի հետ միասին, խոսում է վերջին օրերի մասին:

Այն տարում, երբ Օգիան թագավորը մեռավ, ես տեսա Տիրոջը՝ նստած գահի վրա, բարձր և վերամբարձ, և Նրա պատմուճանի փեշերը լցնում էին տաճարը: Նրա վերևում կանգնած էին սերովբեները. նրանցից յուրաքանչյուրն ուներ վեց թև. երկուսով ծածկում էր իր երեսը, երկուսով ծածկում էր իր ոտքերը, և երկուսով թռչում էր: Եվ մեկը կանչում էր մյուսին ու ասում. «Մուրբ, սուրբ, սուրբ է Ջորաց Տերը. ամբողջ երկիրը լի է Նրա փառքով»: Եվ դրան սյուները շարժվեցին կանչողի ձայնից, և տուներ լցվեց ծխով: Այն ժամանակ ես ասացի. «Վա յ ինձ, որովհետև կորստյան մատնվեցի. քանզի ես անմաքուր շուրթերով մարդ եմ, և բնակվում եմ

անմաքուր շուրթերով ժողովրդի մեջ. որովհետև իմ աչքերը տեսան Թագավորին՝
Զորաց Տիրոջը»։ Այն ժամանակ սերովբեներից մեկը թռավ դեպի ինձ, և իր ձեռքում
ունեի վառվող ածուխ, որ արքանով վերցրել էր գոհասեղանից։ Եվ դրեց այն իմ
բերանին ու ասաց. «Ահա, սա դիպավ քո շուրթերին, և քո անօրենությունը
վերացվեց, և քո մեղքը քավվեց»։ Եվ ես լսեցի Տիրոջ ձայնը, որ ասում էր. «Ո՛ւմ
ուղարկեմ, և ո՞վ պիտի գնա մեզ համար»։ Եվ ես ասացի. «Ահա ես եմ, ինձ
ուղարկի՛ր»։ Եվ Նա ասաց. «Գնա և ասա այս ժողովրդին. Լսելով լսեցե՛ք, բայց մի՛
հասկացե՛ք, և տեսնելով տեսե՛ք, բայց մի՛ ըմբռնե՛ք։ Այս ժողովրդի սիրտը բթացրու, և
նրանց ականջները ծանրացրու, և նրանց աչքերը փակիր, որ չլինի թե իրենց
աչքերով տեսնեն, իրենց ականջներով լսեն, իրենց սրտով հասկանան, դարձի գան և
բժշկվեն»։ Եսայիա 6:1–10.

Եսային, Եզեկիելը և Քրիստոսը բոլորը ներկայացնում են նրանց, ովքեր վերջին
օրերում, վերջին անձրևի ժամանակ, կնքվում են, երբ վերջին անձրևի ճշմարիտ և կեղծ
լուրը վիճարկվում է՝ Ամբակումի երկրորդ գլխի կատարման մեջ։ Ըստ Հիսուսի՝ այն
ժամանակահատվածում, երբ սա կատարվում է, արդարները «տեսնում» են առակները,
ինչը մարգարեության խորհրդանիշ է։ «Իմաստունները» հասկանում են վերջին անձրևի
մարգարեական լուրը, իսկ նրանք, ում ներկայացնում են վիճաբանող հրեաները, չեն
տեսնում և չեն լսում, և, ըստ Եզեկիելի, խաղաղության և ապահովության լուր են
ներկայացնում՝ պնդելով, թե կանխասացությունների կատարումը դեռ հեռու
ապագայում է։ Նրանք չեն ժխտում կանխասացությունները. վիճաբանող հրեաները
շրթունքներով ընդունում էին գալիք Մեսիայի վերաբերյալ կանխասացությունը,
սակայն պարզապես այդ իրադարձությունը տեղափոխում էին հեռավոր ապագա։
Այնուամենայնիվ, Հիսուսը օրհնություն հռչակեց նրանց վրա, ովքեր պիտի «տեսնեին»
իրենց ժամանակի մարգարեական լուրը։

Քրիստոսի օրերում դա այն պատգամն էր, որ հասավ Նրա մկրտության ժամանակ, երբ
Սուրբ Հոգին իջավ։ Նրա մկրտության ժամանակ Սուրբ Հոգու իջնելը նախապատկերեց
Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակի իջնելը 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին։
Աստվածային իջնելը այս կամ այն պատմության մեջ նշանավորեց այդ դարաշրջանի
ներկա ճշմարտության պատգամի գալուստը. Հիսուսի համար դա Նրա մահվան և
հարության պատգամն էր, ինչպես ներկայացված է Նրա մկրտությամբ։
Միլլերականների համար դա առաջին և երկրորդ վայերի իսլամի մասին պատգամն էր,
որը հաստատեց ժամանակի մարգարեության փորձության պատգամը։ Այդ երկու
պատմություններն էլ համընկնում են վերջին անձրևի փորձության պատգամի
գալստյան հետ՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին։ Ահա թե ինչու Քույր Ուայթը
գրառում է հետևյալը.

«1840–1844 թթ. տրված բոլոր պատգամները այժմ պետք է ազդու կերպով
ներկայացվեն, որովհետև շատ մարդիկ կորցրել են իրենց կողմնորոշումը։
Պատգամները պետք է հասնեն բոլոր եկեղեցիներին։»

«Քրիստոս ասաց. “Երանելի են ձեր աչքերը, որովհետև տեսնում են, և ձեր
ականջները, որովհետև լսում են. որովհետև ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, որ շատ

մարգարեներ և արդար մարդիկ ցանկացան տեսնել այն, ինչ դուք եք տեսնում, և չտեսան, և լսել այն, ինչ դուք եք լսում, և չլսեցին» [Matthew 13:16, 17]»: Երանելի են այն աչքերը, որոնք տեսան այն բաները, որ տեսնվեցին 1843 և 1844 թվականներին:

«Լուրը տրվեց: Եվ այս լուրը կրկնելու մեջ չպետք է որևէ ուշացում լինի, որովհետև ժամանակների նշանները կատարվում են. եզրափակիչ գործը պետք է կատարվի: Կարճ ժամանակում մի մեծ գործ պիտի կատարվի: Շուտով Աստծու նշանակմամբ մի լուր պիտի տրվի, որ պիտի վերաճի հզոր աղաղակի: Ապա Դանիելը պիտի կանգնի իր վիճակում՝ իր վկայությունը տալու համար:»

«Մեր եկեղեցիների ուշադրությունը պետք է արթնացվի: Մենք կանգնած ենք աշխարհի պատմության մեծագույն իրադարձության սահմանագծին, և Սատանային չպետք է թույլ տրվի զորություն ունենալ Աստծո ժողովրդի վրա՝ նրանց քնի մեջ պահելով: Պապականությունը պիտի երևա իր զորությամբ: Այժմ բոլորը պետք է արթնանան և քննականորեն հետազոտեն Սուրբ Գրքերը, որովհետև Աստված Իր հավատարիմներին հայտնի կդարձնի, թե ինչ պիտի լինի վերջին ժամանակում: Տիրոջ խոսքը պիտի գա Իր ժողովրդի մոտ զորությամբ....»

«Սա է այն, ինչ ներկայացվել է ինձ, որ մենք ննջում ենք և չգիտենք մեր այցելության ժամանակը: Բայց եթե մենք խոնարհվենք Աստծո առաջ և ամբողջ սրտով փնտրենք Նրան, Նա մեզնից կգտնվի»: Manuscript Releases, հատոր 21, 436–438.

Քրիստոսի պատմության մեջ Մեսիայի ներկա ճշմարտության լուրով և 1840-ից 1844 թվականների ներկա ճշմարտության լուրով նախապատկերված պատգամը մատնացույց է անում դեպի վերջին օրերը, երբ Միլլերական պատգամը կրկնվելու է: Այն պատմությունների մեջ գտնվողները, որոնք ներկայացված են որպես «տեսնել և լսել» չկարողացողներ, «չեն ճանաչում իրենց այցելության ժամանակը»: Երբ Եսային ներկայացնում է վերջին անձրևի կեղծ պատգամի լրաբերների առաջին հիշատակությունը, որոնք տեսնում են, բայց չեն տեսնում, նա նշում է այն ժամանակը, երբ սկսվում է այս ժամանակահատվածը՝ այն ժամանակահատվածը, որի մասին Քույր Ուայթն ասել է. «Աստծո կողմից նշանակված մի պատգամ, որ պիտի վերաճի բարձր աղաղակի»: «Աստծո կողմից նշանակված» ներկայացնում է այն որոշակի ժամանակը, երբ պատգամը պիտի հասներ, և Եսայի գրքի վեցերորդ գլխի երրորդ համարում Եսային ճշտորեն մատնանշում է այդ ժամանակը:

Եվ մեկը մյուսին աղաղակում էր ու ասում. «Սուրբ, սուրբ, սուրբ է Զորությունների Տերը. ամբողջ երկիրը լի է Նրա փառքով»: Եսայիա 6:3.

Քույր Ուայթը ցույց է տալիս, որ երբ հրեշտակները միմյանց աղաղակում են՝ «Սուրբ, Սուրբ, Սուրբ» այն հատվածում, որտեղ Եսայիան ներկայացնում է նրանց, ովքեր աչքեր ունեն՝ տեսնելու, բայց չեն տեսնում, դա կատարվում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին:

«Երբ նրանք [հրեշտակները] տեսնում են ապագան, երբ ամբողջ երկիրը պիտի լցվի Նրա փառքով, հաղթական օրհնության երգը մեղեդային օրհներգով արձագանքում է մեկից մյուսին. «Սուրբ, սուրբ, սուրբ է Զորաց Տերը»: Նրանք լիովին բավարարված

են Աստծուն փառավորելով, և Նրա ներկայության մեջ, Նրա հավանության ժպիտի ներքո, նրանք այլևս ոչինչ չեն ցանկանում: Նրա պատկերը կրելով, Նրա ծառայությունը կատարելով և Նրան երկրպագելով՝ նրանց բարձրագույն ձգտումը լիովին իրագործված է»: Review and Herald, December 22, 1896.

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին սկսվեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, և վերջին անձրևը սկսեց կաթիլել, և սկսվեց Ամբակումի վեճը, մինչ տասը կույսերի առակը կրկնվում էր: Այդ պահին Եզեկիելի մարգարեությունը հանդիպեց իր կատարյալ կատարմանը: Մարգարեական Խոսքն այլևս չի ուշանա, և այն սերունդը, որ ակնատես եղավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երկիր մոլորակի վերջին սերունդն է, որովհետև ադվենտիզմի վերջում տեսիլքը հայտնում է փորձաշրջանի ավարտը Քրիստոսի երկրորդ գալստյանը: Այս փաստի երկրորդ վկան գտնվում է Ղուկասի գրքում՝ քսանմեկերորդ գլխում:

Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ. այս սերունդը չպիտի անցնի, մինչև որ ամեն ինչ կատարվի: Երկինքն ու երկիրը պիտի անցնեն, բայց իմ խոսքերը չպիտի անցնեն: Ղուկաս 21:32, 33.

Ղուկասի քսանմեկերորդ գլխում Հիսուսը մատնանշում է երկրի պատմության վերջին սերունդը: Նա հենց նոր ներկայացրել էր առաջընթաց բնույթ ունեցող մի պատմության ընդհանուր ակնարկ՝ սկսած մ.թ. 70 թվականին Երուսաղեմի կործանումից մինչև Միլլերիտական պատմությունը: Ապա Նա դուրս է գալիս մարգարեական պատմությունն ուղղակիորեն նույնականացնելու պատումից և ներկայացնում մի առակ, որը պարզապես կրկնում և առավել ընդարձակում է այն մարգարեական պատմությունը, որ Նա ներկայացրել էր: Այսպիսով Նա նույն պատումի վերաբերյալ տվեց երկու ներքին վկաներ, և ավարտեց՝ նույնացնելով, որ այն «սերունդը», որը ակնատես եղավ այս իրադարձություններին, պիտի ապրի մինչև Իր վերադարձը՝ այդպիսով, համատեքստով, նույնացնելով այն սերունդը, որը ներկայացված է հարյուր քառասունչորս հազարով:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմությունը վերջին սերնդի պատմությունն է, և նրանք մահ չեն ճաշակում, թեև ապրում են այն ժամանակ, երբ երկինքն ու երկիրը անցնում են:

Բայց Տիրոջ օրը կգա ինչպես գողը գիշերով, որի ժամանակ երկինքները մեծ աղմուկով պիտի անցնեն, տարրերը բորբոքված ջերմությամբ պիտի հալվեն, և երկիրն ու նրա մեջ եղած գործերը պիտի այրվեն: Արդ, քանի որ այս ամենը պիտի լուծարվի, ինչպիսի՞ մարդիկ պիտի լինեք դուք ամենայն սուրբ վարքով և աստվածապաշտությամբ՝ սպասելով և շտապեցնելով Աստծո օրվա գալուստը, որի մեջ երկինքները, կրակով բռնկված, պիտի լուծարվեն, և տարրերը բորբոքված ջերմությամբ պիտի հալվեն: 2 Պետրոս 3:10–12.

Քրիստոսի երկրորդ գալուստը ներկայացվեց Քրիստոսի պայծառակերպության ժամանակ:

«Մովսեսը, լինելով պայծառակերպության լեռան վրա, վկա էր Քրիստոսի՝ մեղքի և մահվան նկատմամբ տարած հաղթանակին: Նա ներկայացնում էր նրանց, ովքեր արդարների հարության ժամանակ դուրս պիտի գան գերեզմանից: Եղիան, որ առանց մահ տեսնելու փոխադրվել էր երկինք, ներկայացնում էր նրանց, ովքեր Քրիստոսի երկրորդ գալստյան ժամանակ կենդանի պիտի լինեն երկրի վրա, և ովքեր «պիտի փոխվեն, մի ակնթարթում, աչք թարթելու չափ, վերջին փողի ժամանակ», երբ «այս մահկանացուն պետք է անմահություն հագնի», և «այս ապականելին պետք է անապականություն հագնի»: 1 Կորնթացիս 15:51–53: Հիսուսը զգեստավորված էր երկնքի լույսով, ինչպես պիտի երևա, երբ գա «երկրորդ անգամ՝ առանց մեղքի՝ դեպի փրկություն»: Որովհետև Նա պիտի գա «Իր Հոր փառքով՝ սուրբ հրեշտակների հետ»: Եբրայեցիս 9:28; Մարկոս 8:38: Այժմ Փրկչի՝ աշակերտներին տված խոստումը կատարվեց: Լեռան վրա ապագա փառքի արքայությունը մանրապատկերով ներկայացվեց,—Քրիստոսը՝ Թագավորը, Մովսեսը՝ հարություն առած սրբերի ներկայացուցիչը, և Եղիան՝ փոխադրվածների ներկայացուցիչը»: Դարերի Փափագը, 421:

Եղիան, որ չմեռավ, ներկայացնում է այն հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք չեն մեռնում, իսկ Մովսեսը ներկայացնում է նրանց, որոնք մեռնում են: Վերջին օրերում այդ երկու դասերը ներկայացված են Հայտնության յոթերորդ գլխում՝ որպես հարյուր քառասունչորս հազար և մեծ բազմություն: Երբ Հայտնության վեցերորդ գլխում բացվում է հինգերորդ կնիքը, նրանք, որ Խավար դարերի ընթացքում սպանվել էին պապականության կողմից, ստանում են սպիտակ հանդերձներ:

«Եվ երբ Նա բացեց հինգերորդ կնիքը, ես զոհասեղանի տակ տեսա նրանց հոգիները, որ սպանվել էին Աստծո խոսքի և այն վկայության համար, որ պահում էին. և նրանք բարձր ձայնով աղաղակեցին՝ ասելով. Մինչև ե՞րբ, ո՞վ Տեր, սուրբ և ճշմարիտ, չես դատում և վրեժխնդիր չես լինում մեր արյան համար երկրի վրա բնակվողներից: Եվ նրանցից յուրաքանչյուրին տրվեցին սպիտակ հանդերձներ [Նրանք հռչակվեցին մաքուր և սուրբ], և նրանց ասվեց, որ դեռ մի փոքր ժամանակ հանգստանան, մինչև որ կատարվի նաև նրանց ծառայակիցների և նրանց եղբայրների թիվը, որոնք պիտի սպանվեին, ինչպես իրենք» [Հայտնություն 6:9–11]: Այստեղ Հովհաննեսին ներկայացված էին տեսարաններ, որոնք իրականություն չէին այդ պահին, այլ այն, ինչ լինելու էր ժամանակի ապագա մի շրջանում»: Manuscript Releases, h. 20, էջ 197:

Նահատակները հարցնում են, թե երբ պիտի Աստված վրեժ լուծի իրենց սպանության համար: Նահատակն ուներ Հիսուսի հավատը նախքան սպանվելը, որովհետև հենց այդ հավատի դրսևորումն էր, որ դրդեց պապականությանը նրան սպանելու: Սպիտակ հանդերձները ներկայացնում են Քրիստոսի արդարությունը, սակայն այն սպիտակ հանդերձները, որ տրվեցին սպանված այս հոգիներին, նրանց տրվեցին իրենց նահատակությունից հետո: Հանդերձները նահատակության խորհրդանիշ են, և ոչ պարզապես Քրիստոսի արդարության: Նահատակը Քրիստոսի արդարության հանդերձն ունի նախքան սպանվելը: Հայտնություն յոթերորդ գլխի մեծ բազմությանը տրվում են սպիտակ հանդերձներ, և այսպիսով դրանք ներկայացնում են նրանց, ովքեր պիտի մահանան գալիք կիրակնօրյա օրենքի արյունահեղության ժամանակ: Այսպիսով,

հարյուր քառասունչորս հազարը ներկայացված են Եդիայով, իսկ նրանք, որ Տիրոջ մեջ հավատարիմ մեռնում են՝ Մովսեսով՝ պայծառակերպության լեռան վրա:

Հարյուր քառասունչորս հազարը այն սերունդն է, որ չի մեռնում, և նրանք այն սերունդն են, որի մասին Քրիստոսը խոսում է Ղուկասի քսանմեկերորդ գլխում՝ որպես կենդանի եղողներ այն ժամանակ, երբ երկինքն ու երկիրը կանցնեն:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Աբելի սպանությունը այն թշնամության առաջին օրինակն էր, որի մասին Աստված հայտարարել էր, թե պիտի գոյություն ունենար օձի և կնոջ սերնդի միջև՝ Սատանայի և նրա հպատակների ու Քրիստոսի և Նրա հետևորդների միջև: Մարդու մեղքի միջոցով Սատանան իշխանություն էր ձեռք բերել մարդկային ցեղի վրա, սակայն Քրիստոսը նրանց հնարավորություն պիտի տար թոթափելու նրա լուծը: Ամեն անգամ, երբ որևէ անձ, հավատքով առ Աստծո Գառը, հրաժարվում է մեղքի ծառայությունից, Սատանայի բարկությունը բորբոքվում է: Աբելի սուրբ կյանքը վկայում էր Սատանայի այն պնդման դեմ, թե մարդու համար անհնար է պահել Աստծո օրենքը: Երբ Կայենը, շարժված չարի ոգուց, տեսավ, որ չի կարող իշխել Աբելի վրա, այն աստիճան կատաղեց, որ իսկ նրա կյանքը: Եվ որտեղ էլ գտնվեն այնպիսիք, ովքեր կկանգնեն Աստծո օրենքի արդարությունը պաշտպանելու համար, նույն ոգին կհայտնվի նրանց դեմ: Դա այն ոգին է, որը բոլոր դարերի ընթացքում ցիցն է կանգնեցրել և խարույկն է բորբոքել Քրիստոսի աշակերտների համար: Սակայն այն դաժանությունները, որ թափվում են Հիսուսի հետևորդի վրա, հրահրված են Սատանայի և նրա զորքերի կողմից, որովհետև նրանք չեն կարող նրան հարկադրել ենթարկվելու իրենց իշխանությանը: Դա պարտված թշնամու մոլեգնությունն է: Հիսուսի յուրաքանչյուր նահատակ մեռել է որպես հաղթող: Մարգարեն ասում է. «Նրանք հաղթեցին նրան [«այն հին օձին, որ կոչվում է սատանա և Սատանայ»] Գառան արյունով և իրենց վկայության խոսքով, և իրենց կյանքը չսիրեցին մինչև մահ»: Հայտնություն 12:11, 9: Նահապետներ և մարգարեներ, 77:»